

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Chrudim IRON & STEEL, s. r. o.**, se sídlem Na Zámecké 9, Praha 4, zastoupený Mgr. Janem Dziamou, advokátem se sídlem Václavské nám. 11, Praha 1, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, č. j. 5261/1.30/16-3, v řízení o nesouhlasu Městského soudu v Praze s postoupením této věci Krajským soudem v Hradci Králové,

t a k t o :

K projednání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ad 8/2017 **je příslušný** Krajský soud v Hradci Králové.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 16. 2. 2017 u Krajského soudu v Hradci Králové domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ze dne 15. 12. 2016, kterým žalovaný změnil co do výše uložené pokuty prvostupňové rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj ze dne 17. 6. 2016, č. j. 8582/8.30/16-9, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“). V ostatních částech ponechal žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí beze změny.

[2] Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 27. 2. 2017, č. j. 31 Ad 3/2017 – 27, postoupil věc Městskému soudu v Praze, neboť se dle jeho názoru jedná o věc zaměstnanosti, o které je ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) místně příslušný rozhodnout krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje. Krajský soud v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. Nad 18/2013 – 43, ze dne 18. 7. 2013, č. j. Nad 32/2013 – 35, a ze dne 27. 2. 2014, č. j. Nad 23/2014 – 19.

[3] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci dne 18. 4. 2017 v souladu s § 7 odst. 5 s. ř. s. nesouhlasné vyjádření Městského soudu v Praze s postoupením této

věci krajským soudem. Městský soud tedy věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o místní příslušnosti. Dle jeho názoru v dané věci správní orgán při ukládání pokuty postupoval podle zákona o inspekci práce a nikoliv podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“); nejedná se tedy o věc zaměstnanosti ve smyslu § 7 odst. 3 s. ř. s. a místní příslušnost je nutno určit podle obecného pravidla v § 7 odst. 2 s. ř. s. Městský soud současně odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. Nad 63/2015 – 44, a ze dne 5. 2. 2015, č. j. Nad 32/2015 – 28.

[4] Nesouhlas městského soudu s postoupením věci je důvodný. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[5] Základní pravidlo pro určení místní příslušnosti soudů k projednávání žalob ve správním soudnictví obsahuje § 7 odst. 2 s. ř. s., podle kterého „[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.“

[6] Dle § 7 odst. 3 s. ř. s. je ve věcech zaměstnanosti k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště nebo sídlo, popřípadě v jehož obvodu se zdržuje.

[7] V nyní posuzované věci je mezi krajskými soudy sporné, zda rozhodnutí, kterým byla uložena pokuta podle zákona o inspekci práce, spadá pod pojem „věc zaměstnanosti“ obsažený v § 7 odst. 3 s. ř. s., či nikoli.

[8] V usnesení ze dne 9. 4. 2014, č. j. Nad 126/2014 – 31, Nejvyšší správní soud dovodil, že pojem „ve věcech zaměstnanosti“ zahrnuje taková řízení, která byla vedena a v nichž bylo vydáno rozhodnutí podle zákona o zaměstnanosti, nikoli všechny věci rozhodované správními orgány v oblasti kontroly dodržování pracovněprávních vztahů. Tento zákon podle § 1 upravuje zabezpečování státní politiky zaměstnanosti, jejímž cílem je dosažení plné zaměstnanosti a ochrana proti nezaměstnanosti, spadají sem též otázky zaměstnávání osob se zdravotním postižením a povinnosti zaměstnavatelů s tím spojené (§ 81 a 82 zákona o zaměstnanosti). Jde o věci spadající do kompetence správních soudů v oboru působnosti Ministerstva práce a sociálních věcí a jemu podřízených správních úřadů (srov. § 9 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky).

[9] Z předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Oblastní inspektorát práce pro Královéhradecký a Pardubický kraj rozhodnutím ze dne 21. 6. 2016, č. j. 8582/8.30/16-9, uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce a za tento správní delikt mu uložil pokutu ve výši 1.000.000 Kč. Na základě žalobcova odvolání žalovaný v záhlaví popsaným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změnil co do výše uložené pokuty, ve zbytku rozhodnutí ponechal beze změny. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce následně brojil u Krajského soudu v Hradci Králové žalobou.

pokračování

[10] V projednávané věci tedy bylo žalobou napadeno rozhodnutí vydané podle zákona o inspekci práce, který vymezuje pravomoc a příslušnost Státního úřadu inspekce práce a oblastních inspektorátů práce zřízených jako kontrolní orgány na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek. Působnost a příslušnost orgánů inspekce práce je stanovena v § 3 tohoto zákona, mj. kontrolují dodržování povinností vyplývajících z a) právních předpisů, z nichž vznikají zaměstnancům, příslušnému odborovému orgánu nebo radě zaměstnanců nebo zástupci pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci práva nebo povinnosti v pracovněprávních vztazích včetně právních předpisů o odměňování zaměstnanců, náhradě mzdy nebo platu a náhradě výdajů zaměstnancům, (...). Je tedy zjevné, že v žalobcově věci nejde o věc zaměstnanosti, tedy u správního orgánu nešlo o řízení, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno podle zákona o zaměstnanosti.

[11] Oporu pro závěr o místní příslušnosti Městského soudu v Praze nelze nalézt ani v rozhodnutích, na která odkázal Krajský soud v Hradci Králové v usnesení 27. 2. 2017, č. j. 31 Ad 3/2017 – 27. Tato rozhodnutí řešila situace, ve kterých šlo o řízení ve věcech zaměstnanosti a byla tak dána místní příslušnost krajského soudu dle pravidla v § 7 odst. 3 s. ř. s. Závěry obsažené ve zmiňovaných rozhodnutích jsou plně v souladu s vymezením pojmu „věc zaměstnanosti“ provedeným v usnesení ze dne 9. 4. 2014, č. j. Nad 126/2014 – 31, a neodporují tedy shora uvedenému závěru, podle kterého je k řízení o nyní projednávané věci místně příslušný Krajský soud v Hradci Králové.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci shledal důvodným a rozhodl tak, že soudem místně příslušným k vyřízení věci je Krajský soud v Hradci Králové, v jehož obvodu má sídlo správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni (§ 7 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o otázce místní příslušnosti jsou soudy vázány (§ 7 odst. 5 *in fine* s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně
senátu